

SZERKESZTŐSÉG

hova

a lapba szánt kéziratok
reklamációk és
előfizetési pénzek
küldendők

Székelyudvarhely,
Bethlen-u. 5.
ev. ref. papi lakás.

VASÁR NAP

KÉPES CSALÁDI HETI UJSÁG.

<p>FŐSZERKESZTŐ: NAGY KÁROLY, ref. theol. tanár.</p> <p>FELELŐS SZERKESZTŐ: VAJDA FERENCZ, székelyudvarhelyi ref. pap.</p>	<p>KIADJA: Az Erdélyi Ref. Egyházkerület »Egyházi Értekezlete«</p>	<p>Megjelenik: minden vasárnap egy iven.</p> <p>ELŐFIZETÉSI ÁR: Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor. Fél évre . 2 kor. Egy szám ára 10 fill.</p>
--	--	---

Napjainkban.

Furcsa világot élünk! A tudomány és felvilágosultság eme fényes napjaira komor sötét árnyékok vet az erkölcsi hanyatlás pusztító fellege. A ki tudomást vesz a világfolyásáról és az egyes jelenségeken kísé gondolkodik, annak lehetetlen észre nem venni azt a borzasztó vissza hatást, mely napjainkban uralkodik. Távol keleten két nemzet fiait öldöklék egymást a harcmezőkön. Itt mi nálunk az állam gépezete hiányosan zaka- tol, s ezáltal előre nem látható bajok kútforrása tárul szemünk elébe. Amott északon ismét bonyadalmak. Ugy látszik az egész világ forr, erjed. Ki tudja micsoda eget-mennyet rázó viharok elő jelei mutatkoznak? A munkásosztály egy része nagy szívósággal szervezkedik, készül a nagy harcra. Az egyes trónok a szuronyok szaporítása által vélik erősíteni támaszukat, s az ugynevezett művelt intellektuális elemet pedig az erkölcsi zülés árjának szennyes hullámai csapkodják. Ugy vagyunk mint egy forró aszályos nyárban a nagy természet, mikor is az égető napsugár leperzselvén mindent, a növények bágyadtan lehajtva fejüket szomjuhozják a megváltó esőt, mignem egyszerre csak a rekkenő hőségben sebes szellő nyargal végig, mintegy figyelmeztetésül a láthatár szélén tornyosuló korom sötét nehéz fellegekre. A mord felhők a nap vakító sugarait vissza szorítják s a főszegek kék boltozat látványosságát eltakarják a halandó szemei elől. Az erdő mély bugása, az orkán vad jajgatása félelemmel töltik el a megrettent, gyáva kevélykedő, tehetetlen embert s még azonban a felkavart porfelhő el sem oszlott, előbb nehéz ólom cseppekben majd pedig hangos zuhogással hull alá a meny-

nyi áldás. Megtisztult a lég, vidámabb arcot öltött a határ, mosolygósabban szórja sugaré- véit a nap és a virágok magasra tartva fejüket, kalászkok pedig len alá hajtva hátateltjesen tekintenek a kitisztult ég felé.

Korunkat is bátran lehet nevezni az ernyedettség korának, mert azok az idealizmus szülte eszmék megtestesítését célzó intézmények létesítése még korántsem képesek elfeledni korunk iszonyatos alacsony, anyagiasság szellemét. A háttér sokkal nagyobb és élesebb vonású mintsem ilyen csekelységek eltakarni képesek volnának.

Talán ma a legigazoltabb az a feltevés, hogy az egyes ilyen ideális intézmények létesítésénél is a mozgatóerő legtöbbször szintén csak durva ön érdek, ön cél. És mégis lám dicsekedünk emberbaráti szertettünkkel, ugyan miben nyilvánul? csak talán nem abban, hogy míg a nagy nyilvánosság előtt hivalkodunk morzsányi áldozatunkkal, addig a világ szeme elől elbujtan a törvény házait kiaknázó fufanggal szipolyozzuk embertársainkat. Dicsekedünk ideális lelkesültségünkkel. Ah! erről legtanácsosabb halgatni, hisz ez merő hazugság. Ugyan ki lelkesedik a közjóért, a közboldogságért? S ha talán elvélve akad egy-egy, nemde gunyoljuk, nevetjük s le bolondozzuk? Nem megyek messzire csak azt kérdelem, hány tollforgató lelkészünk tanítónk nevével találkozunk e kedvelt lap hasábjain? nő politikai lapban ott már többel mert talán szűkebb az érdekkör s jobban kielégítést nyer az önérdék. Van egy ember kinek neve hétről-hétre látható egy-egy tartalmas, érdekes, és közhasznú cikk alján, azonkívül még egyéb gondok is terhelik e tekintetben s ha jól tudom egy pár koronányi tiszteletdíjat kapott a múlt évek egyikében. (A tisztelet díjat

illetőleg, kérjük érdemes munkatársunkat, hogy olvassa el a »Vasárnap« ez évi 23. számában közzé tett jelentésünket a lap állásáról. Szerk.) Vajjon nem sok üresfejű bölcs lemosolyogja ezt az önzetlen munkásságot, már pedig igazán megérdemelne legalább annyit, hogy ne legyen kénytelen paptársának azt üzeni; „a munka-társak“ jó részt csak magam vagyok. Sem szellemileg, sem anyagilag nem támogatni egy ilyen fontos organumot, ez kérem botrányos. De menjünk tovább, dicsekedünk vallásosságunkkal. Jóllehet eljárunk az Ur sátorába, de vajon lelki szükséglet vezérel oda, vagy pedig csak unalmas szokás? vajjon cselekedetinkből kisugárzik a vallásos buzgóság, mert sokunk ugyancsak bekeni magát a vallásosság mázával. Azután beszélünk s beszélgetünk mértékletességünkről, takarékoságunkról, higgadtságunkról, egyszerűségünkről, holott ezek nem egyebek mint takarók az renyhesség, a közönyösség, a fényűzés köpenyege. Mert jóllehet megfontolás tárgyává tesszük, hogy ez vagy, amaz intézmény támogatásához mennyivel és miképpen járuljunk hozzá, mely legtöbb esetben a semmit eredményezi, de mindjárt elfeledjük e szép és hangzatos, de valóban pedig üdvös elveket ha a kávéházról, a korcsmáról, ha a kártyaasztalról van szó. Bizonyára takarékosak vagyunk a közöltárra való áldozatban, de ellenkezőleg pazarok a fényűzésben, a cifrázkodásban. Egy szegény falusi leány, ki két kezével s kis varró tűjével keresi a mindennapiját, egész héten keresztül inkább koplal csak legyen »eszéki« szappanra, pántlikára, selyemrojtos bojtra, rézpatkós czimára való. No de hát még milyen a vállfő, a mellre való, a muszoly. Egy kalotaszegi leány

vasárnapi öltözékét kevésre becsülöm mikor 100 koronát mondok. Folytassuk?! Szoktuk még tele tüdővel kiabálni hűségünket és lelkiismeretünket. Mit hűséget és lelkiismeretet? Hát még ezt is ösmeri a mai kor gyermeke? Oh! dehogy, leálczázott hazugság az egész. Szomorú példáit látjuk ennek a családi és a társadalmi életben. De elég legyen ennyi, mert ezt a kort márvány betűkkel akarjuk bevésni a történelem ércztáblájába. Nem hiu öntetszelgés ez? Mégis csodálatos teremtmény az ember!

Damos.

Mezey Mihály.

Isten országa.

III. Az Isten országába bejuthatás feltételei és akadályai.

Felolvasta Péchy Árpád lelkész, a brassói egyház vallásos estélyén.

6.

Keresztyén Testvéreim! Az őszinte megtérés így találja meg jutalmát! Ilyen az az Isten, kit Jézusunk irgalmas Atyának nevezett, — ilyen bünbocsátó és szeretete önmagához mindig hű! Ha e mennyei szeretettel egybevetjük az emberi pusztá vészerint való szeretetet, látnunk kell a végtelen nagy különbséget a kettő között; az egyik dicsőséges, a másik magán viseli az emberi gyarlóságból folyó gyengeség kicsinyességeit. Jézus e különbséget a tékozló fiu bátyjának jellemében tárja elénk.

A mezőről haza térő bátyjának megüti fülét távolból a vigalom zaja és a midőn egy szolgától megtudja, hogy öcsce egészségtelenen megtért,

TÁRCZA.

Kicsiripelték a madarak.

Irta: Pásztor.

Gyermekkoromban, a mult század 60-as éveiben, a mi falunknak volt egy utczai bolondja. Ebben magában nincs ugyan semmi különös, hisz' nincsen olyan falu, a melyiknek mindenkor ne volna egy, vagy több ilyen nyomorékja. Szinte nélkülözhetetlen alakok ezek s nem egy van közöttük, a ki valóságos élő intés valamely bün kerülsére. Tanulságos története van annak is, a ki-ről most megemlékezem. Szerencsétlen állapota miatt Bolond Pistinak hívták. Különben Kész Pisti volt a becsületes neve. Azaz, hogy valódi nevét az anyakönyv ha megmondhatná, mert a Kész név is csak vállalkozó készségéről ragadt reá.

Minden bolond különös kedvence a gyermekeknek. És van mindeniknek valami saját bosszantási módja. Például a mi Juhos Józsinktól Zágomban minden gyermek a pálczáját kéri (persze sirva köszöni meg, a melyik megkapja). Ismertem egy faluról-falura koborló szerencsétlent, a kitől azt kellett kérni, hogy csináljon esőt

másnapra. És ismét egy boldogtalan örült aszszonyt, a kitől azt volt szokás kérdezni: »mi van a zsákjában?«, a mitől valóságos furiává változott a különben szelid lelkű nő.

A mi Bolond Pistinknak ezt kellett mondani: »ne Pisti a madár!« volt erre a szerencsétlennek lelkében kavarodás. Megforgatta bozantos fejét; nézett jobbra és balra, le és fel. Aztán hirtelen felkuperította az egyik lábát és elkezdett fél lábbon ugrálni. Se látott, se hallott többé csak ugrálva kiabálta: »hess madár! hess madár! csirip a madár!« Órák hosszat, sőt egész napon át ugrált így, kivált kertekből kihajló fák alján, hol madarak szoktak tanyászni. Szemét az ágakon hordozva, étlen-szomjan gyakorolta e mozgást. Hiában hívták ilyenkor zimankos elől meleg szobába, hiában kínálták étellel: haragosan vetette szemét a szólóra s kiáltott: »hess madár! csirip a madár!«

En a mi engemet illet, soha ennél több, ennél okosabb szót nem hallottam tőle. De, hogy ez a bolond beszéd elég okos figyelmeztetés volt azok számára, a kik kezdetét ismerték: ki fog tünni ha történetét elmondom, ugy a mint másoktól hallottam. Ha igaz: legyen a tanulság az elbeszélők érdeme; ha nem igaz: feleljen az ők lelkők róla.

Ez a Bolond Pisti Kész Pisti korában kecskepásztor volt az orbánczos fejű öcscsével,

azért van vigasztalás a háznál, kigyul benne a harag. Apjának szemrehányásokat is tesz, hogy neki, a hűségeseznek, még egy gödölyét sem adott soha, hogy jó barátaival egyet mulasson, holott a tékozlónak, aki annyi örökséget elvert, egy hízott tulokból csak lakomát.

Hát az tény, hogy a nagyobbik fiu becsületes ember volt, hű maradt atyjához és dolgozott az apai ház javára. De azért mégis, ha közelebbről vizsgáljuk e hű fiu jellemvonását, hűség mellett ott találjuk az önzést és ennek ikertestvérét a rút irigységet. Nem érti meg az önző ember a mennyei Atya végére mehetetlen szeretetét; mintha hallanók ajkán az isteni irgalmas cselekedettel szemben a sötét irigység szavát: »hadd legyen ő a te fiad, de nekem nem testvérem!«

Bizony kívánatos volna, hogy ne csak ajkainkkal mondjuk el naponként az Uri imában: »bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk«, hanem megemlékeznénk Isten hozzánk való irgalmának mérhetetlen tengeréről és szívünkkel szeretnők Istent, mint alázatos fiak, a megbocsátásban...

Nézzétek, keresztyén testvéreim, a daczos fiunak milyen szeretettel felel az atya: gyermekem, neked, kié az egész apai örökség, nem kellene zugalódnod, hanem vigadnod, hogy a te öcséd, aki elveszett, megtaláltatott. Mintha mondaná a szelid lelkű apa: nézd, ő a te testvéred és az én fiam! Érts meg azért engemet, ha őt, akit mindenki elhagyott, elveszni nem akarom hagyni, segítségül kell jöjjenek az ő nyomorában neki, midőn megtért. Ezt tenni kötelességem, ezt parancsolja nekem az én szerető szivem. Téged pedig

rövidség az én szeretetem által úgy sem ér, hűségedért úgy is meg van mindened. Örülj tehát a megtérőnek, hiszen neked vérszerinti rokonod, egyetlen öcséd.

E szép példázat feltárja előttünk ama végtelen szeretet képében, amely az égből sugárzik alá, az Isten országába való bejuthatás feltételét. E feltétel az Isten és emberszeretet, — ez pedig az örök élet utja.

Nagy akadály a örök élet megnyerésében az embernek gyarló természete. A balga ember ámitja magát, ha ezt, vagy amazt megteszi, vele az örökkévalót kielégíti. Pedig ne gondolja senki, ha párszor buzgón imádkozott, ha egyszer jót tett, hogy az Isten már engedelmes gyermekének tekintsi! Nem, az Ur egész életünkben itél meg minket. Ő mondja: szeretett gyermekem, add nekem a te szivedet! Ólvassuk csak Krisztus példázatait és megtanuljuk belőlük, hogy Jézus is nem egyes külső szokásokat, hitelveket akar nekünk nyújtani, hanem egész életünket kívánja megmésíteni!

Mindnyájan ismerjük bizonynyal — Luk. 16. r. 19—31 v. — a »Gazdag és a szegény Lázár« példázatát. E szerint Üdvözítőnkhez ment egyszer egy gazdag ember, a ki igen érdeklődött és vágyott az örök élet után. Krisztus, hogy megrópálja őt, hogy vajjon képes-e az örök életért mindent áldozni, azt kívánta tőle, hogy a szegények javára mondjon le minden javairól. Azonban a gazdag ember a próbát nem állotta ki: »elment szomoruan, mert neki sok javai valának.« E példázat kiválóan igazolja, hogy a gazdagság minő akadály az Isten országába vezető uton.

Miskával. Hatalmas nagy kecskecsorda volt a mi falunkban. Akkor még nem az erdész urak, hanem a jó Isten növelte az erdőt és mint isten-áldásából, jutott abból a kedves kecskéknek is. Minden kecske után nyárra négy ejtel kenyérnek való elegy, télre ugyanannyi és még egy susták bocskor-pénz járt. Így, tekintve a kecskék nagy számát, nem volt megvetendő hivatal a kecskepásztorság.

De érdemes is volt erre Kész Pisti az öcsével. Nem volt olyan kecske-pásztor egy talp se az egész Háromszéken. (Akkor még csak szék s nem vármegye voltunk.) Különösen Pisti valóságos pajtása volt a kecskéknek. Tudott beszélni a nyelvöken. Mekegett nekik vigan vagy szomoruan, dicsérőleg vagy feddőleg, a mint a körülmény kívánta. Ugrani is úgy tudott, mint egy valóságos kecske. Egész napon át a csorda közlős közepén ugrált martról-martra, fenyítve a szétkószálókat, jelezve a veszélyt, vagy hívogatva, hogy merre hajtott dusabban a tegnapi levágott gyertyán-bokor. Valóságos bálványja volt a kecskéknek. Elég volt két napi csordabajlás a legvadóczabbnak is, hogy örökre jó barátok legyenek.

Mikor a »Csókás aljában« a »Remete-forrás«-nál naponkint delelni szoktak, valóságos lovagi tornajátékot rendeztek a heverő pásztorok körül a kecskék. A fiatalok nagy iramodással ugráltak

át a pásztorokon. Némelyek a fejük felett buk-fenczet, vagy a mint mondani szokták: kecskebukat vetettek a levegőben. Mások a hossz-ugrást gyakorolva, a pásztorokkal együtt a tüzet is, sőt a merészebbek még egy-egy bokrot is odafogva ugrták át. Igaz, hogy kikapott a czifarafaragásu butykosbottal, a melyik ügyetlenkedve megperzselte szőrét a tűzön, vagy igen közel potytyanva le, felverte az avart a pásztorok szemébe. Majd az erős kecskebakok állottak szembe és a mint vezényszóra egymásnak rohantak: csattogott homlokuk és szarvuk, mint hős leventék pánczélján, sisakján a dárda úgy, hogy visszhangzott bele a »Nagy-pataka« völgye. Mikor aztán valamelyik oldalba kaphatta a másikat: meg volt a győzelem, mert könnyen dobta félre azt a pázsint porondról. Persze ráadásul a hosszú bot is szólott a legyőzött oldalán.

És ez így ment napról-napra. Valóságos gyöngyélet volt a kecskepásztorság. Hát még ha hozzá vesszük a gazdasszonyok kényeztetését. Még a rossz pásztort is kényeztetni kell, különben a szegény állaton főzi ki bosszuját. Hát a ki így megérdemelte azt. Ugy tudta beosztani, hogy minden este másnak hozott valami kellemes hirt a kedvencz állatjáról. Azt mindenikről megállapította, hogy olyan aztán egy főt sincs az egész csordában. Ma itt jelentette be, hogy jövődö-

Az a gazdag ember, kiről szó van, nemcsak gazdag volt, de tudta is gazdagságát használni. Öltözködött biborba, bársonyba és napról-napra dusan rakott asztalnál vigadott. Másfelől azonban olyan önző volt, hogy a szegényeknek mást nem juttatott, mint csak a kivetett morzsalék darabokat.

E morzsalékon élt az ebek mellett egy Lázár nevű koldus is, kinek nehéz sebei, tehetetlen bénasága nem tudták megindítani a gazdagot, holott még a morzsán osztozó ebek is megszánták kinjait és nyaldosták izzó sebeit.

Egyszer azután Lázár meghalt és elvitették az Ábrahám kebelére, meghalt a gazdag is és eltemették. A siron túl szörnyű kinokra ébredt fel a gazdag és Lázárt ott látta távolról az Ábrahám kebelén boldogan. Siralmas helyzetében azért alázattal kérte Ábrahámot, hogy küldje el hozzá a boldog Lázárt, hogy lázban égő ajakát, ujjja begyére vett viz cseppekkel enyhítené. De Ábrahám szólt: nem lehet! Nagy közbevetés volt a te dus asztalod és az ebek között küszöbödön ülő szegény Lázár között. Még nagyobb a közbevetés az üdv és a kárhozat utai között. Te nem jöhetsz ide soha, Lázár pedig nem mehet te hozzád szintén soha!

Az ítéletre jutott gazdag tovább alkuszik: Kérlek Uram, ha már rajtam nem segíthet Lázár, vannak nekem öt fitestvéreim, küld el öt hozzájuk, hogy beszélje el nekik az én sorsomat, mert ők is olyan életet élnek, mint én éltem egykoron, hadd térnének meg és szabadítanak meg lelküket legalább ők e kárhozattól!

Ábrahám pedig felel a szegény gazdagnak:

ben mikor kell várni az ollócskát*); holnap a szomszédban pakolta ki az erdőn született kis gidót a nagy tarisnyából. Természetesen a nyájaság jutalma soha sem maradt el. Asszonyom ő keéme belátta, hogy a jó pásztor megérdemel sok ázása-fázása által a bérré egy-egy kis ráadást. Örömet kanyarított egyet a friss kenyérből és tett melléje egy darabot a szép huspántlikás füstös szalonából. Gazduram pedig a meggyújtogatott bagóval szerzett örömet Pistinak. Mikor aztán másnap a »Remete kutja«-nál megdélbédelt a finom ajándékból, majd jót huzott a jéghideg forrásból és önkéntelenül hallatá a boldog meglepültség ama bizonyos hangját: »ehajj!« nincs a trafiknak az a finom havannája, mely úgy essék, mint neki a zápjára hátra nyomott bagó.

Ne képzelje azonban senki, hogy Pisti csupán e testi élvezetekben kereste boldogságát. Istenfélő, kegyes lélek volt ő e mellett, habár hivatala miatt nem járhatta a templomot. Tanulni Istenről nem sokat tanult, de annyit bizonyosan tudott, hogy Isten van és ő intézi az emberek sorsát. Imádkozni is szokott és pedig kétszer napjában.

A »csordagyújtó« a templom dombján volt. Itt vette gondjaiba a nyáját és szedte össze a

Van nekik törvényük és vannak nekik prófétáik, ha pedig a törvény és a próféták valakit jó utra nem vezetnek, meg nem téríti őket a halottak feltámadása sem!

E mennyei megnyilatkozás, kedves testvéreim, nem betelt-e magán a feltámadott Krisztuson? Nézzétek csak, a keresztyén igazságok közül éppen a feltámadás tana sokak szemében a legnagyobb botránkozás köve! Sőt, ha ma feltámadna és közöttünk megjelenne valaki prófétája Istennek és hirdetné, hogy »térjete meg«, én azt mondom, egy cseppel sem lenne jobb az emberiség. Mindezek után igaz marad, hogy a pusztá csoda senkit soha vallásossá még nem tett és nem is tesz.

Es most nézzük csak a példázatunk nyomán Krisztus tanítását a gazdagságról. Voltak olyanok, a kik Krisztus példázatát úgy értelmezték, hogy szerinte a gazdagnak büne az, hogy gazdag, a szegénynek erénye az, hogy szegény. Ha ez tényleg így volna, akkor a Megváltót méltán lehetne vádolni elfogultsággal, beteges rajongással. De a dolog éppen nem így áll.

A példázatbeli gazdag bevallja, hogy ő öt testvérét nem azért félti, mert gazdagok, hanem azért, mert még meg nem tértek. A gazdag igen jól tudta azt, hogy ötöt nem gazdagsága juttatta a kárhozatba, hanem az, a mi öt testvérét is oda fogja juttatni, t. i.: a jóllétben az Istenről való megfélemezés, azaz a bűnös élet.

Jézus tehát példázatában ép azt akarja fel-tüntetni, hogy milyen veszedelmes lehet reánk nézve, üdvösség felé vezető utunkban, a gazdagság! De, magát a gazdagságot azért korántsem tartja bűnnek. Hogy a példázatbeli gazdagot

különböző utasításokat. Innen egy gyermekhang kiáltja: »Pisti bá, édes anyám azt izeni, legyen egy kicsi ügyelettel a Zsófi-ra, nehogy baj essék, ha meg lenne az ollócskája«. Tulról egy leányzó szól: »Pisti bá lelkem, a Miczike mintha sántítana a hátulso ballábával, ügyeljék egy kicsit, nehogy valahol elmaradjon a csordától.« Amonnan a harmadik a Czeckikét köti a lelkére, mert tegnap olyan lusztosan jött haza, pedig eső sem volt. »Jó-jó! eligazitom« felelt — félig vigasztalólag, félig méltatlankodva Pisti, — »még egynek sem szakadt meg a nyaka a kezem alatt«.

E közben megkondult a reggeli harang; Pisti levette kalapját, felemelte fejét s tekintetével körüljárta a tornyot az ablakoknál, hol a hang kiáradt. Ez volt a reggeli imádsága. Ennek végeztével szólt oda a türelmetlen állatokat tartóztató Miskához: »indíts!« és kiáltott a kecskékre »hej ne! hej!«

Este pedig mindig úgy tudta alkalmazni, hogy az alszegi csapatot lekísérő utjából vissza éppen estéli harangszókor haladt a templomdomb alatt és pedig levett kalappal, balra billentett fővel, a templom felé emelt tekintettel. Ez volt az estéli imádsága.

(Folyt. köv.)

*) Kecskéfu székelyes nevezése.

javairól való lemondásra szólította fel, ezt is csak próbaként tette, hogy meglássa, vajjon valóban olyan kész-e őt követni, mint a milyennek felkínálkozott.

Jézus tanítványainak is volt magánvagyonuk: Máté a maga házában nagy vendégséget adott. (Márk. 2 r. 15 v.) Jánosnak saját háza volt. (Ján. 19 r. 27 v.) Azután Ábrahám, kinek kebelén helyezi az Ur a tulvilágban a szegény Lázárt, épen, hogy dus gazdag volt. (I. Móz. 14 r.)

(Folyt. köv.)

Isten igéje.

Ima

Mondatott Felső-Sófalván az egyházi értekezlet közgyűlése alkalmával, 1905. jun 29-én

Szent Isten, mennyei édes Atyánk! A te szent nevedben borulunk le midőn a mindennapi kenyérért munkálkodunk, mert téled száll alá az áldás és nálad van a segedelem. A te nevedben jöttünk el és borulunk le most is a gyülekezetnek sátorában, midőn országod építésére vetjük kezeinket a munkára és a földi kincsek mellé, romolhatatlan kincseket akarunk gyűjteni. Téged imádunk csupán, mert örökké élő Isten vagy te, a ki teremtetted a nagy mindenséget és lelkednek erejével éltetted és vezérled a testi és lelki világokat.

A te világod Atyánk, a csillagos égboltozat, melynek nagysága hatalmadról beszél; a föld melynek gazdagsága jóságod hirdeti; és a kegyelem országa, hol szereteted tölti be szívünket. A te világod, még a hálál birodalma is, melyen át az örök dicsőség kapui nyilatkoznak meg számunkra. Ah, ott vagy te, Uram, a napsugárban, mely fényt és meleget áraszt; a harmat cseppben, mely a virágok kelyhérol felénk ragyog. Ott vagy a föld rögeiben, mely arany kalászt ringat és a mi szívünkben, mely a Krisztus által Atyánkknak vall és téged imád. Te minden vagy, Uram, te vagy a világosság; te vagy az erő; a magasság és a mélység; a jóság és a szeretet; a kezdet és a végzet!

Leborulunk azért előtted, Uram, és imádsodra nyitjuk meg a mi ajkunkat, mert mibennünk

is megdicsőítetted magadat, midőn képedre és hasonlatosságodra teremtettél és lelkednek egy szikráját belénk lövted. Mihozzánk is megmutattad jóságodat, midőn szent fiad, az Ur Jézus által, lakozást engedtlél a kegyelem országában és adtlad az élő kenyeret, hogy a ki abból eszik, meg ne éhezék soha. Ah, elmulik e világ és annak minden dicsősége oda lesz: de a te országodnak dicsősége még a romok felett is fényleni fog. A te beszéded erősebb az időnél, a te igéd hatalmasabb az enyészetnél!

Szent igéd által építetted meg Uram a magyar hazában is, az ősöknek vére által megszentelt földön, a te országodat, az élőhitnek, a békeességnek és a szeretetnek romolhatatlan birodalmát. Igéd által gyujtottad lángra a te hü magyar

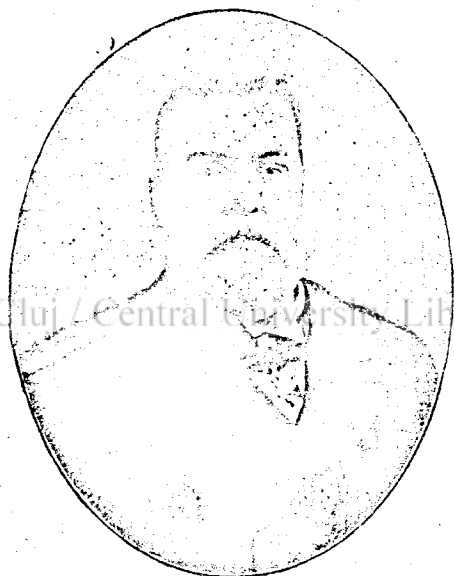
népednek lelkében az evangelium világosságát, hogy ne járjon sötétségben, mert elvész a nép, mely sötétségben jár és a mely tudomány nélkül való. Igéd által szültél mindent a szolgaságnak népéből a *szabadságnak nemzetévé*; hitetlenekből *hívókké*, jövevényekből — *örökösökké*, a Krisztus által.

Igédnek világossága fénylik ezen a gyülekezeten is, mely erős vára az evangéliumi hitnek, harcossza a lelki szabadságnak, ápolója és terjesztője az erkölcsi élet tisztaságának. Téged dicsér, Uram, ez a gyülekezet, téged dicsér a magyar Sion!

Szent Isten! Menyici édes Atyánk! Te vagy a mi reménységünknek és megtartásunknak erős

Istene. A te gondviselésed a mi oltalmunk és erős várunk. Oh, ne hagyd el, azért a te hü magyar népedet; őrizd meg a magyar hazát, őrizd meg a magyar Sion. Karod mely átvezérelt Kárpátok bércein, s megvédett ezernyi vész és baj között: legyen ezután is a mi védő paizsunk. Veszélynek árja zúg felettünk, visszavonásnak átka pusztít közöttünk: oh, adj egyetértést; adj békeességet e hazában, mit ellenség el nem rabolhat, a világ el nem vehet. A hitetlent tedd erőssé a hitben, s a tévelygőt a Krisztus követésében, hogy erősek lehessünk országod építésében és a hazának lángoló szeretetében. Lelkednek ereje által tégy buzgó és munkás tagjaivá a te anyaszentegyházadnak; hogy mibennünk, miáltalunk nagy és boldog legyen a haza is. Oldozd fel Uram, a mi lelkünket a visszavonásnak, a bűnnek, a szolgaságunk rabigája alól, hogy az evang. hitszabadságban továbbra is legyen erős vára a magyar szabadságnak.

Áldásoknak kiapadhatatlan forrása, oh áld

NEBOGATOV, orosz tengernagy

meg a mi édes hazánkat, nemzetünket; áld meg ebben az evang. szerint reformált egyházat, áld meg e gyülekezetet, ennek kicsinyjeit és nagyjait, szent fiad az Ur Jézus által Ámen!

Vajda Ferencz.

Lugasban.

Jázmínlombos lugas csendes kicsi fészek,
Világ zaja elől gyakran ide térek.
E magány csendjében madárdala zendül
Fényről, napsugárról, örök szerelemről

A jázmin illatot mig beszívom kéjjel,
Tele lesz a lelkem multak emlékével . . .
Rám hajlik az ága virágos jázminnak,
Kicsi fehér szirmok az ölembe hullnak.

Öreg jázminbokr hófehér virága,
Emlékeztetsz mindig édes ifjuságra,
Tiszta volt, fehér volt, amint fehér szirmod,
De hamar muló volt, mint hulló virágod.

De ha fehér szirmod elsőpri is a szél,
Vigasztal és neked új tavaszról beszél,
Kivírul majd ismét illatos virágod,
De én siratok egy elmúlt ifjuságot.

Dr. Kovács Gáborné.

Hazai krónika.

— 1905. jun. 28. —

A Fejérváry-kormány június 21-én mutatkozott be a képviselőházban. *Justh* Gyula elnök a mint megnyitotta az ülést, elsőben elnöki bejelentéseit tette meg. Azután vonult be a kormány. Máskor a háznagy vezette be az új kormány tagjait, de most magukra jöttek, mert *Tóth* János háznagy arra nem vállalkozott. *Fejérváry* átadta a kinevezésről szóló királyi levelet, melyet rögtön felolvastak. Ezután kérte a házat, hogy szavazza meg a költségvetés és az ujonczokat. *Justh* elnök éppen tárgyalásra akarta kitzúzni a kinevezés tudomásul vételét, midőn *Fejérváry* egy másik királyi levelet adott át az elnöknek felolvasás végett. Mindenki sejtette, hogy abban mi van. A ház azonban úgy határozott, hogy a király iránti tisztelet azt parancsolja, hogy előbb az egyik királyi levelet vegyék tudomásul, s csak azután térjenek át a másra. Így aztán, a Ház tudomásul vette a kormány kinevezéséről szóló királyi levelet és kimondotta, hogy azt közli a főrendiházzal is. De ugyanakkor *Kossuth* Ferencz indítványára kimondotta azt, hogy bizalommal nem viseltetik az új kormány iránt.

Ezután olvasták fel a második királyi levelet, melyben *Öfelsége* a Házat szept. 15-ig elnapolja. Ezt is tudomásul vették, azonban *Br. Bánffy* Dezső indítványára elhatározták azt is, hogy az alkotmány ellenes kormányval szemben, a törvények alapján, megvédik az alkotmányt. Főlszólítják a vármegyéket, hogy se adót ne hajtsanak, se katonát ne állítsanak ennek a kormányval szembe. *Fejérváry* és miniszter társai természetesen nem várták meg a bizalmatlansági szavazatot, mert az előtt kivonultak a Házból.

A Főrendi Ház is jun. 21-én d. u. ülést tartott, mikor tudomásul vették a kormány kinevezését, de szintén bizalmatlanságot szavaztak neki.

A kegyesség utja.

— Az orvosság. —

Zajosan voltak egy kis város polgálmesterénél. Hogyne, hiszen a háziasszony nevenapját ülték a város előkelő urai! Egymást érték a felköszöntők, a melyek szebbnél-szebb szavakkal mondották a háziasszony dicséretét. Ebbe is beleuntak, magyar szokás szerint mihamar. Aztán a másik magyar virtust vették elő a jó urak, a dicsekvést.

Tudjátok barátaim — szólott a magas kedélyhangulatban levő urak egyike — nincsen nagyobb ur a világon minálunk. Megvan mindenünk! Lehet e nagyobb boldogság — mintha az ember ilyenkor — őseink szokása szerint, a legszebb időtöltésből kártyázni kezd. Próbáljuk meg most is! A multkor a két csikóm árát egy ilyen alkalom hozta be. Hátha most is velem van a szerencse!

»Jó lesz!« hagyták rá a többi magyarok. »Uraim!« szólott az ünnepelt háziasszony. Önök ma szórakozni akarnak, legyenek szivesek szórakozzunk együtt. »Ime!« fordult az elámult hangosan indítványozóhoz, azt hallottam, hogy bizonyos összeg is fog e szórakozásban részt venni, kérem az erre szánt összeget tegye hozzám letétbe.

A megszorított ur morgolódva engedelmesskedett. Így járt a társaság többi tagja is.

Végül a háziasszony azzal vigasztalta meg a szórakozásra vágyó társaságot, hogy bevezette egy más szobába, a hol a zongora állt és az előre megbeszélt terv szerint barátnőivel körülállva a zongorát, kíséret mellett énekelni kezdték. Az urak először összenéztek és furcsán kezdték érezni magukat. Sajnálták a sok elmaradt léha adomát, az egymasnak adható elmaradt gorombaságokat: végül pedig lassan-lassan belemelegedtek ők is az éneklésbe és a késő éj vetett véget a hangulatos mulatozásnak.

Végül haza készülvén a társaság, az urak illedelmesen megköszönték a szórakozást és mintha valamit vártak volna, látszott mindenikén.

»Urak!« — szólott a háziasszony — tudom, hogy mit várnak. Pénzük azonban nálunk marad, a szórakozás díjában. Lesz gondunk, hogy méltóképp használjuk fel. Az urak úgy is kevés hasznát

látták volna hiszen: »Nem használnak a hamissággal gyűjtött kincsek, de az igazság megszabadít a halálból. (Péld. X. 2.)

Azóta van új urvacsora osztó kehely a város ref. egyházának birtokában és rajta ez a felirat.

»Gyógyíts meg Uram engem és én meggyógyulok.« (Jer. 17. 44.)

Ha ez az orvosság fogna csak ezen a nagy magyar betegségen?

(Sztána.)

Osváth Lajos.

Hasznos tudnivalók.

A mező rendőri kihágások büntetése.

Kihágást követ el és 200 koronáig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendő az:

a) a ki gazdasági terményeket gyümölcsös kertből, szőlőből, faiskolából vagy a mezőről lop, vagy a ki másnak, a földtől el nem választott termékeit jogosulatlanul leszedi, levágja, avagy ellopja, ha a dolog értéke a 60 koronát meg nem haladja;

b) a ki magán határ- és tilalmi jeleket jogosulatlanul szándékosan megsemmisít, elvisz, más helyre átesz, megrongál vagy kiás;

c) a ki a gazdasági terményeket, a fákat és a csemetéket vagy gyümölcsseit rongálja, levágja, kitördeli, legallyazza vagy kiássa, ha a kár 60 koronát meg nem halad.

Ez esetekben a büntető eljárást csak a károsult panaszára indítják meg.

Kihágást követ el továbbá és 200 koronáig terjedhet a büntetése annak:

a) a ki gazdasági célra szolgáló megfigyelő eszközöket, hatósági jeleket vagy mérnöki jelvényeket jogosulatlanul rongál, megsemmisít vagy más helyre átesz, ha a kár 50 koronát meg nem halad;

b) a ki jogosulatlanul zálogol;

c) a ki jogos záloglást meghiusítani törekszik, ha cselekménye súlyosabb beszámítás alá nem esik;

d) a ki mezei közös dülő utat jogosulatlanul megszükit, másfelé irányít, elszánt vagy megrongál;

e) a ki, bár tulajdonát képező szabadban levő kórót, trágyát, tarlót, avart, nádast, tőzeget stb. oly helyen gyújt meg, hogy abból másnak kára támadhat és azt felügyelet nélkül hagyja;

f) a ki másnak területén jogosulatlanul legeltet;

h) a ki másnak földjén jogosulatlanul szekeret vagy azon marhát hajt át;

i) a ki a vetésforgóra és legeltetésre megállapított rendelkezéseket nem tartja meg;

k) a ki ném arankamentes luczerna- vagy lóhere-magot elvetés céljából elad;

l) a ki a kendert, vagy lent nem a hatóság által arra kijelölt helyen s módon áztat.

Az eljárás a b), e), f), h) esetekben csak a károsult feljelentésére, a többiben pedig hivatalból indítandó meg.

Mai képünkhöz.

Nebogatov orosz tengernagyot láthatják olvasóink a mai képen. A szerencsétlen kimenetelű csuzimai tengeri csatában az orosz harmadik hajóhadat Nebogatov tengernagy vezette, és ő is a japánok fogságába esett. Nebogatov igen derék és vitéz katona, de a japánokkal szemben hiába való volt minden kísérlet. Az újságok azt írják, hogy a fogságba esett vezér öngyilkosságot kísérelt meg, de korán észrevették és megakadályozták.

Olvasóinkhoz.

A »Vasárnap« czélja és iránya eléggé ismeretes olvasóink előtt. Most tehát nem részletezzük, csupán kérjük féléves előfizetőinket, hogy a második félévben is tartsanak ki velünk s előfizetéseiket ujítsák meg. Mi legjobb erőnk és tehetségünk szerint kívánjuk az ügyet szolgálmi, de munkánknak csak ugy lesz eredménye, ha van, a ki olvassa lapunkat. A ki most nem tud fizetni, kérjük, értesítsen minket egy levelezőlapon, hogy előfizetését később beküldi és mi megszakítás nélkül küldjük a lapot. Lakhely változtatások szintén bejelentendők.

A »Vasárnap« előfizetési ára:

Egész évre: 4 korona.

Fél évre: 2 korona.

Negyed évre: 1 korona.

Előfizetések a szerkesztő címére küldendők, Székelyudvarhely, Bethlen-utczá 5. szám.

A szerkesztőség.

Vegyes-hirek.

József főherczeg. A király kegyelmesen megengedte, hogy József Ágost főherczeg ezentul csak a József nevet viselje. Régi magyar szokás elevenedik fel ebben a tényben. A tősgyökeres magyar családok hagyománya az, hogy a legidősebb fiu, a család nevének fentartója, az apa nevet viselje. És miként a régi magyar családokban sokszor hat-hét nemzedéken keresztül örökli a legidősebb fiu atyja nevét, a magyar főherczegi családban is József Ágost immár a harmadik József lesz.

Bucsujárások Janku sirjához. A hunyadvármegyei Czebe község temetőjében alig fél-óránnyira Körösbányától óriási tölgyfa tövében van Jankunak, a hírhedt negyvennyolczas oláh vezérnek, a zalatnai és a brádi vérfürdő rendezőjének a sirja. A sirkövön ez a felirat van:

»Avram Jancu-Adv. Prof. Leg. Gém
Rom. in anu 1848-49. † 1872.«

(Magyarul: Janku Ábrahám, a "dicső Győző, a románok szülöttje és védelmezője az 1848-49. években, meghalt 1872-ben. Ezt a helyet ujabban a pópák és a tanítók vezetésével nagyon gyakran felkeresik a környék oláh lakosai. Így a görög keleti pünkösöd harmad napján mintegy tízezer ember zarándokolt a temetőhöz, amely mellett sátrakat ütöttek s a jó szászsebesi borok mellett mulatságra kerekedtek. A mult héten szintén nagy zarándoklat volt e helyen. Ugyanis Kandreau János körösbányai ügyvéd végrendeletében meghagyta, hogy Czebén temessék el. A temetésre ezer meg ezer ember gyűlt össze, vonult ki Czebére. A magyar hatóság mindezt összedugott kézzel nézi!

Árvák az ipari pályán. A belügyminiszter felhívja az árvaszéket, hogy az árván maradt gyermekek gyámjait figyelmeztessék, miszerint gyámoltjaikat lehetőleg kisiparosoknál helyezték el inasokul. A rendelet kibocsátásának oka, hogy az iparosok újabb időben panaszkodnak az iparos inasok hiányáról. A kereskedelemügyi miniszter minden olyan kisiparosnál, a kinek gépet adományoz, ki szokta kötni, hogy bizonyos számú inast köteles alkalmazni műhelyében. A legtöbb azonban nem tud e kikötésnek eleget tenni, a kereskedelmi és iparkamarák azért ajánlották az inaszerezésnél az árvaszékek igénybevételét.

Állatbiztosító szövetkezetek Udvarhelymegyében. A kobátfalvi, bencédi, tarcsafalvi, szentmihályi és csehétfalvai — udvarhelymegyei — gazdakörök a mult napokban értekezletet tartottak, hogy Kobátfalva központtal állatbiztosító szövetkezetet létesítsenek. Az értekezleten megállapodás történt arra, hogy az állatbiztosító szövetkezetet megalakítják. Az udvarhelymegyei Siménfalván már régebben működik egy állatbiztosító szövetkezet, melynek csak szarvasmarhák, de sertések elhullása esetén is nyújt kártérítést. A székelyföldi állami kirendeltség pártfogása alatt áll.

A fejőstehén-árak emelkedése. Pár hét óta óriási kereslet van a fejős tehenekre. Osztrák és

morva ügynökök egész serege járja be az országot és a vásárokat s mennek házról-házra, s igen nagy árakat ígérve a csak kissé is mutatós tehenekért. Természetes, hogy ez a jelenség a kisgazdákra nézve igen csábító, valamint hogy a nagy kereslet felcsigázta árkövetelésüket is. Szörnyen megdrágult tehát a tehén; — de ez a drágaság épen nem lohasztja le az idegen vevők vásárló kedvét, sőt fizetnek minden árat, csakhogy tehenre tegyenek szert. E veszedelmes arányokat öltő kivitel oka az, hogy a német gazdatenyésztők erősen veszik a szomszédos osztrák tartományokból a teheneket, úgy, hogy a csehek, morvák s az osztrák tenyésztők nem győzik már a keresletet kielégíteni. E czélra s az ott is megfogyott állomány kiegészítésére kellene tehát a magyar tehenek — s ez okozta az árak hihetetlen felzökését.

Sertésbiány. Az országban nagy a sertésbiány. Egyes vidéki hentesek az iránt érdeklődnek, hogy hol szerezhetnének be a bécsi piacon már bevezetett olasz sertéseket s hogy mi módon hozhatnák be; mások pedig affelől tudakozódnak vidékről, hogy hol és mily árban kaphatnának amerikai disznósirt. Mikor már a vidéki hentesek is ennyire anyaghiányban szenvednek, akkor igazán nagyon rosszul állhat a sertésállomány és hizlalás dolga az országban. Ily viszonyok között nemcsak hogy kivitelre nem gondolhatunk, de inkább behozatalra szorulunk.

Egy földmives szobra. Nagyósz torontálmegyei községben Tuteny Ferencz földmivesembernek szobrot emeltek. Az egyszerű, tanulatlan földmives ember az egész vármegye legkitűnőbb állatorvosa volt és a megye lakosságát sok jó cselekedettel kötelezte halálra. A falubeli emberek még Tuteny életében elhatározták, hogy szobrot emelnek neki. Tuteny azóta meghalt, és a szobor is elkészült és azt vasárnap leplezték le. A leleplezési ünnepélyre az egész vármegye minden részéből Nagyósz községbe sereglettek a földművelők, hogy megemlékezzenek Tuteny Ferencz érdemeiről. Az ünnepi szónokok mind egyszerű földmivesek voltak és valamenyien a maguk egyszerű módján, de megható melegséggel méltatták az ünnepelt emléket.

A »Polgár« című független politikai napilap Dr. Vázsonyi Vilmos szerkesztésében egyike a legjobb ujságoknak. Előfizetési ára egy évre 16 korona, negyedévre 4 korona, egyóra 1 K. 40 fillér. Kiadóhivatal Budapest. VI. Eötvös utca 37 szám.

Gabonapiacz Budapesten. június 28.

Buza:	100 kilónkint	16 k. 10 f. — 17 k. 20 f.
Rozs:	»	13 k. 30 f. — 13 k. 70 f.
Árpa:	»	12 k. 80 f. — 14 k. — f.
Törökbuza:	»	12 k. 40 f. — 12 k. 60 f.
Zab:	»	12 k. 20 f. — 13 k. 40 f.

